



Deel 3

tekst: Dr. Saskia Bosman - <http://inspiradiance.nl>

Jouw pijnappelklier als kosmische antenne

In de vorige 2 delen zijn de biologische en biofysische aspecten van onze pijnappelklier beschreven en aan het eind ook kort de subtiel-energetische. In dit artikel zul je lezen hoe spirituele tradities in de loop van de millennia de pijnappelklier zagen. We beginnen met de oudst bekende culturen en maken van daaruit een reis naar onze tijd.

De overeenkomsten en onderlinge verbanden van de informatiefragmenten over de pijnappelklier, ook met de moderne wetenschap, zijn interessant. Houd echter wel in het achterhoofd, dat in de loop van de millennia ook veel informatie, meestal lange tijd doorverteld en daarna pas opgeschreven, vaak anders geïnterpreteerd, anders vertaald en dus vertekend kan zijn.

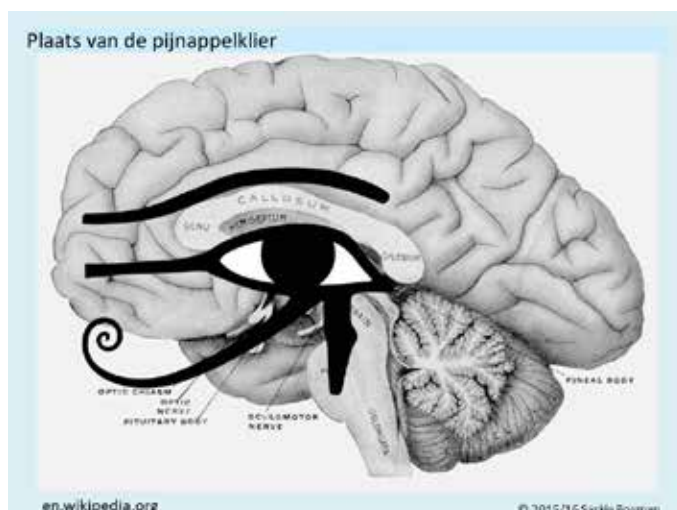
De Soemeriërs

In het gebied waar nu het land Irak met de rivieren de Eufraat en de Tigris ligt, bloeide 4000 - 2000 voor Christus vrij plotse-ling een cultuur op, die ommuurde steden en hoge torens en tempels bouwde en om de steden heen landbouw bedreef. De mensen begonnen zelfs geneeskunde en wetenschappen te beoefenen zoals wiskunde, sterrenkunde en scheikunde. De Soemeriërs maten ook de tijd. Ze drukten met spijkertjes teksten en getallen af in kleitabletten; het spijkerschrift. Ze zeiden al deze kennis en vaardigheden geleerd te hebben van de Anunnaki ("zij die vanuit de hemel naar de Aarde

kwamen"). Deze werden door de Soemeriërs als leraren beschouwd en door de erop volgende culturen zoals de Assyriërs en de Babyloniërs als goden. Volgens de schrijver Zecharia Sitchin waren de Anunnaki buitenaardse bezoekers van een planeet genaamd Nibiru en handelden ze vooral uit eigenbelang.

Op schrift heb ik geen informatie van de Soemeriërs over de pijnappelklier kunnen vinden, maar in hun afbeeldingen komt het symbool ervan wel vaak voor: een dennenappel.

De dennenappel is in veel culturen gebruikt als symbool voor de pijnappelklier. Ook in onze cultuur wordt de pijnappelklier al eeuwenlang naar de dennenappel (pijnappel) genoemd, omdat deze klier erop lijkt. De dennenappel is tevens een vruchtbaarheidssymbool. Het is logisch dat de dennenappel tegelijk de pijnappelklier en vruchtbaarheid symboliseert, omdat de pijnappelklier bij de mens en andere gewervelde dieren op een bepaald moment in het leven de geslachtsrijping laat beginnen, door de concentratie van het pijnappelklierhormoon melatonine in het bloed te verminderen. Op Soemeri-sche afbeeldingen staat vaak een gevleugelde Anunnaki met de dennenappel in één hand. Hij wijst met de punt ervan van zich af. In de andere hand houdt hij een tas. Wat hierin zit is onbekend.



De dennenappel is in veel culturen gebruikt als symbool voor de pijnappelklier



Gevleugelde schijf



Sumerische cultuur, Irak, 4000-2000 voor Chr.

Symbool van het Zoroastrisme



Het Oude Egypte

Het symbool voor de "hemel" (volgens Sitchin de planeet Nibiru) waar de Anunnaki vandaan kwamen is een gevleugelde schijf. De vleugels zouden eveneens de linker en rechter hersenhelft kunnen symboliseren, met de pijnappelklier als ronde schijf ertussenin. Dit wordt duidelijk in een afbeelding uit de Oud-Egyptische cultuur (3300 of eerder – 332 v. Chr.). Het symbool staat gegraveerd in een kleine piramide die op de top van een obelisk heeft gestaan. Hier hangen de vleugels iets naar beneden en eronder staan twee ogen afgebeeld. Dus de vleugels zitten op de plek waar zich de linker en rechter hersenhelft bevinden. Bovenop de staf van Osiris staat een dennenappel. Het Oedjat-oog (oog van Horus of oog van Ra) geeft precies de diep gelegen structuren van de hersenen aan als je het oog over een hersendoorsnede heen legt. De pijnappelklier is dan de binnenste ooghoek. Toeval? De Tempel van de Mens in Luxor is gebouwd op grond van de afmetingen en organen van een persoon. De hersenen worden vertegenwoordigd door het heilige der heiligen achterin de tempel en precies op de plek van de pijnappelklier staat een zuil. In de Egyptische hiërogliefen is voor zover mij bekend nog geen tekst over de pijnappelklier ontdekt.

Het Oude Perzië

De religie van het Zoroastrisme is volgens wetenschappers rond 1000 voor Christus ontstaan in Perzië, volgens de Zoroastriërs zelf al veel eerder; 8000 voor Christus. Zoroaster was een profeet die het Perzische volk onderwees over het bestaan van één God, genaamd Ahura Mazda. De naam betekent: "De ongeschapen Schepper". Het Zoroastrisme is later uitgebreid naar India, in het bijzonder Mumbai (Bombay) en omgeving. De pijnappelklier was bij de Zoroastriërs bekend onder de naam "Aipi". Deze werd beschouwd als een orgaan via welke men contact kon maken met de geestelijke wereld, de grotere werkelijkheid achter de stoffelijke werkelijkheid. Lessen, geleerd in vorige levens worden volgens het Zoroastrisme vlak bij de pijnappelklier opgeslagen. Gebed en

ceremonies activeren de pijnappelklier. Volgens de Zoroastriërs wordt de pijnappelklier het best beschermd tegen 'kosmische stralen' door wit katoen: de witte tulband die door de mannen gedragen werd en wordt. Ook de Zoroastriërs kennen het symbool van de gevleugelde schijf, maar hier is de schijf of zon een portaal waardoorheen Ahura Mazda tevoorschijn komt. Het is inderdaad goed mogelijk dat de pijnappelklier gevoelig is voor elektromagnetische invloeden uit de ruimte; van zonne-uitbarstingen, de maan en kosmische straling uit het melkwegstelsel. In principe kunnen de minuscule kristalletjes in de pijnappelklieren erop reageren en ervoor zorgen dat de pijnappelklier de rest van de hersenen waarschuwt door middel van elektrische signalen en veranderingen in de melatonineproductie (zie deel 2 in het januari-nummer). De vraag is of een (witte) katoenen tulband echt beschermt tegen deze kosmische invloeden. Mogelijk gaat het hier om subtielere energie.

Het Oude India

In de oeroude Veda's van het Hindoeïsme (7000 v. Chr. - heden) staat dat de stoffelijke werkelijkheid geprojecteerd wordt door universeel bewustzijn, of Brahman (Bron), die overal en in iedereen aanwezig is. Doordat Brahman voortdurend observeert, bestaat de stoffelijke werkelijkheid. Als de pijnappelklier opengaat, ervaart men dit. In het Hindoeïsme, in het bijzonder in de yoga, kent men de chakra's, subtiel-energetische centra waarmee we energie en informatie uitwisselen met onze omgeving. Ieder chakra heeft zijn eigen functie op het gebied van ons lichamelijk functioneren, voelen, denken en het spirituele beleven.

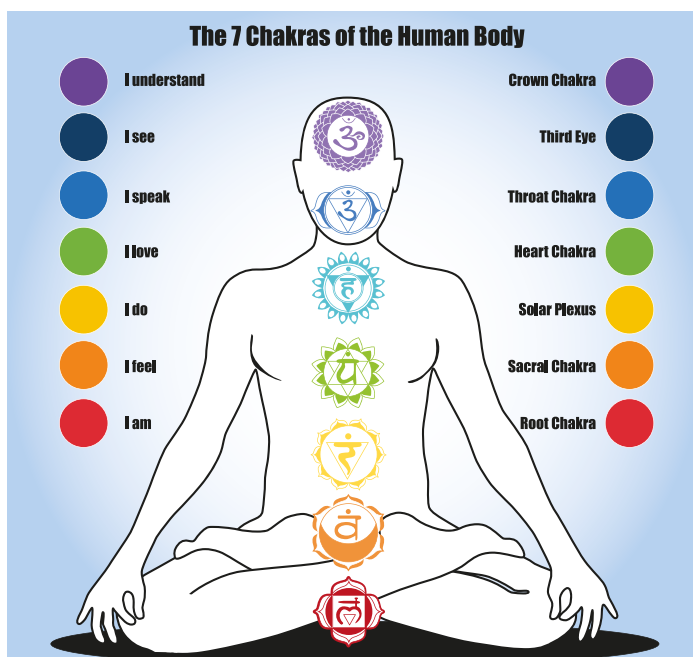
De meest basale functies zoals overleving en seksualiteit worden toegeschreven aan de onderste chakra's, de meest spirituele functies zoals mystieke ervaringen en verlichting aan de bovenste chakra's. Zoals ieder chakra in verband gebracht wordt met een hormoonklier, wordt soms het kruinchakra, soms het voorhoofdchakra, geassocieerd met de pijnappelklier. Uit het hoofd steken meer dan alleen deze



twee chakra's en naar mijn idee komen ze allemaal samen in de pijnappelklier, die precies in het midden van de hersenen zit. Op sommige afbeeldingen van chakra's liggen er twee vleugels over het hoofd heen; één over de linker en één over de rechter hersenhelft. Een stip op het voorhoofd (zoals bij getrouwde vrouwen in India) geeft het voorhoofdchakra en tevens de plaats van de pijnappelklier aan. De energiestromen 'ida' en 'pingala' in de Oud-Indiase chakra-afbeeldingen winden zich een weg naar boven rond de centrale energiekolom (langs of in de ruggengraat) en komen uit bij de pijnappelklier. Voorhoofd- en kruinchakra hebben als hoofdkleur indigoblauw respectievelijk violet. Nu is indigoblauw de voornaamste component van het daglicht, die via de netvliezen en de pijnappelklier ons slaap-waakritme aanstuurt.

Het Boeddhisme

Het Boeddhisme (500 v. Chr. - heden) is begonnen met het leven van Boeddha in India en heeft zich, net als het Hindoeïsme maar dan later, verspreid over Azië. Het Boeddhisme is (net als het Hindoeïsme) in onze tijd met de migraties van Aziaten uiteindelijk in de hele wereld terecht gekomen. In het Boeddhisme is er geschreven over de pijnappelklier en deze is ook symbolisch afgebeeld, als dennenappels en dennenappelachtige vormen. Het Boeddhisme beschouwt de pijnappelklier als een derde oog, dat gebruikt wordt bij de voorbereidingen op Verlichting. In deze staat realiseer je je onder andere dat de stoffelijke wereld wordt gecreëerd door waarneming en bewustzijn. Dit zagen we ook al bij het Hindoeïsme. Op de tempeldaken in Ankor Wat, Cambodja



(12^e eeuw na Chr) kun je al vanuit de verte de dennenappel-vormige torens zien. Bij Boeddhabeelden wordt altijd het hoofd afgebeeld met een knotje er bovenop. Het hoofd en het knotje zijn bedekt met vele mini-knotjes, die het hoofd eruit doen zien als een dennenappel. Het Bön Boeddhisme in Tibet kent invloeden van het Tibetaanse Sjamanisme. Deze invloeden hebben waarschijnlijk bijgedragen aan het ontstaan van de droomyoga. Droomyogi's oefenden zich om bewust door slaapcycli heen te gaan, dus door lichte tot en met diepe slaap en de droomslaap heen en dit alles bewust mee te maken. Door langdurige oefening in de droomyoga verenigt volgens het Bön Boeddhisme de neerdalende Witte Druppel uit de pijnappelklier zich met de opstijgende Rode Druppel uit het hart. Dan ontwaakt de droomyogi uit de droom en kan bewust de werkelijke realiteiten binnengaan die achter de illusie van de stoffelijke wereld schuilen. Deze ervaring verlicht lichaam en geest. Het is bekend dat het hart een hormoon produceert dat via de bloedsomloop de hersenen bereikt en deze beïnvloedt. Beïnvloedt dit hormoon de pijnappelklier en reageert het wellicht met één van de psychedelische (visionaire) hormonen van de pijnappelklier? Een interessante vraag voor een wetenschappelijk onderzoeksproject.

Taoïsme

Het Taoïsme, ontstaan in China in 2700 v. C. en later uitgebreid naar Japan, kent 3 Tan Tien energiecentra bij de mens. De Tan Tien wordt beschouwd als het 'fornuis' dat het innerlijk licht (Chi of levensenergie) aandrijft. Het onderste bevindt zich in de buik, het middelste tussen zonnevlecht en middenrif en het bovenste in de pijnappelklier. Het Taoïsme zegt dat door spirituele oefening de pijnappelklier een 'Gouden Pil' zal produceren, die het 'Lichaam van Licht' activeert, waardoor men naar hogere bestaanvlakken kan gaan. Als je een afbeelding opzoekt van een altaar in een Taoïstische tempel, zie je vaak aan weerskanten ervan een dennenappelachtige toren



staan met daarboven op een tempeltje. We zijn in het voorgaande bij heel oude culturen dezelfde symbolen tegengekomen: de dennenappel als symbool voor de pijnappelklier en vruchtbaarheid en de twee vleugels als symbool voor linker en rechter hersenhelft. De ronde schijf tussen de vleugels zou eveneens de pijnappelklier kunnen symboliseren (en ook de zon of een planeet). De oude spirituele tradities hebben ook enige informatie over de pijnappelklier. Is er, in het verre verleden, een nog oudere, vergeten cultuur geweest die gedetailleerde kennis had over de pijnappelklier en er deze symbolen bij gebruikte? Interessant is dat minstens enkele oude culturen en religies de stoffelijke wereld beschouwen als iets wat bestaat bij de gratie van observatie en bewustzijn, vanuit een veel werkelijker geestelijke wereld erachter of zelfs vanuit een Goddelijke Bron.

Het perfecte universum wordt gezien als een wereld van licht en liefde

Latere mystieke stromingen

In latere religies is er geen uitgesproken informatie over de pijnappelklier te vinden, maar wel in de mystieke stromingen ervan. Deze mystieke stromingen spreken over het bestaan van goed en kwaad, een perfect en een niet-perfect universum en beschouwen de stoffelijke werkelijkheid als een illusie. De mystieke stromingen gaan ervan uit dat de mens een vrije wil heeft. Het perfecte universum wordt gezien als een wereld van licht en liefde. Binnen het Jodendom bestaat de mystieke stroming van het Kabbalisme. Deze ziet de pijnappelklier als onze 'Goddelijke Vonk' en daarmee als onze verbinding met het perfecte universum achter de imperfecte stoffelijke werkelijkheid en met het bewustzijn van de Godsbron binnen in ons. Binnen het christendom bestaat de mystieke stroming van de Christelijke Gnostiek. Deze Gnostiek stelt dat de Bron (God) een innerlijk licht voortbrengt, dat we kunnen waarnemen met ons innerlijk oog, de pijnappelklier. Volgens de Christelijke Gnostiek bevat het innerlijke licht veel informatie over de werkelijke aard van het universum. Een mystieke stroming binnen de Islam is het Soefisme. Volgens het Soefisme ontmoeten de stoffelijke (niet-perfecte) werkelijkheid en de perfecte Wereld van Licht elkaar in de Wereld van Innerlijke Beelden. Dit is een veranderde bewustzijnsstaat. De pijnappelklier wordt beschouwd als het 'oog van het hart', het 'oog van wijsheid' en het 'oog van zekerheid'. Hier neemt de ziel Licht waar. Ook in het christendom zijn de nodige dennenappels te vinden, maar is de betekenis van dit symbool vergeten. In het Vaticaan staat een enorme dennenappel van steen, die in de Romeinse tijd naast een tempel, gewijd aan de (Egyptische) godin Isis in Rome gestaan heeft. Ook in de staf van de Paus zit een dennenappel.



Esoterische stromingen

De grondlegster van de Theosofie is Helena Petrovna Blavatsky (1831-1891). Zij schreef in "The Key to Theosophy" dat de pijnappelklier de zetel van het hoogste bewustzijnsniveau van de mens is: spiritueel, alwetend en alomvattend. Volgens Blavatsky maakt de mens deel uit van een levend universum, dus niet van een universum dat bestaat uit dode materie, maar een universum als gigantisch, levend wezen.

Volgens de grondlegger van de Antroposofie, Rudolf Steiner (1861-1925), was de pijnappelklier vroeger in de evolutie van de mensheid een groot lichtorgaan, dat hij met de 'Lantaarn van Osiris' in verband bracht. In het midden ervan zat ons voornaamste waarnemingsorgaan. De mens was volgens Steiner nog niet helemaal dicht-stoffelijk. Later zou de pijnappelklier gekrompen en afgedekt zijn door hersenen en schedel. De reden was volgens Steiner dat we daarvoor nog sterk intuïtief waren en onder invloed stonden van enorme informatiestromen uit het kosmisch bewustzijn, zonder zelf na te denken. De schedel hield de informatie uit het kosmische bewustzijn tegen, zodat de mens zelf kon gaan denken en de rede zich kon ontwikkelen. Volgens Rudolf Steiner is de pijnappelklier in onze tijd weer in gebruik te nemen als waarnemingsorgaan voor de geestelijke wereld en gaat hij door spirituele oefening weer groeien. Deze spirituele oefening houdt onder andere in: het innerlijke licht 'lezen' van beelden die we kunnen zien op het moment van in slaap vallen of wakker worden.

Deze lichtbeelden staan in de wetenschap bekend als fosfenen en deze worden al sinds de 18^e eeuw bestudeerd. Lange tijd is gedacht dat deze voortkwamen uit spontane activiteit van onze oogzintuigcellen (staafjes en kegeltjes) of van netvlies-neuronen, wanneer deze niet of nauwelijks geprikkeld worden, in het donker of als we onze ogen dicht hebben.

De laatste jaren gaan er stemmen op, dat er ultra-zwak licht ('biofotonen') geproduceerd wordt in onze netvliesen en hersenen. Van de hersenstructuren wordt vooral de pijnappelklier genoemd. In de netvliesen, hersenen en pijnappelklier zijn lichtgevoelige stoffen (pigmenten) aangetroffen. In de pijnappelklier zijn dit de hormonen serotonine, melatonine, pinoline, 5-meo-DMT ('akashon') en DMT (zie deel 1 in het decembernummer). De moleculen ervan worden gekenmerkt door ringstructuren van koolstofatomen met een enkel stikstofatoom ertussen. Dankzij deze ringstructuren zijn deze stoffen in staat licht te ontvangen en op te slaan, maar ook licht uit te zenden. Cellen hebben in de buitenmembraan eiwitten waarmee ze licht kunnen waarnemen. Dit zijn de 'oogjes' van de cel. Als neuronen (zenuwcellen) door licht geprikkeld raken, hierdoor een elektrisch signaal produceren en dit maar lang genoeg in de hersenen rondgaat, kan de lichtindruk in ons bewustzijn komen. Het onderzoek aan ultrazwak licht heeft sterke aanwijzingen opgeleverd dat de cellen in ons lichaam dit ultra-zwakke licht produceren en gebruiken voor onderlinge communicatie.

René Descartes

René Descartes (1596-1650), een Franse filosoof en natuurwetenschapper die jarenlang in Nederland gewoond en gewerkt heeft, zag de pijnappelklier als de 'zetel van de ziel'. Hiermee bedoelde hij dat de pijnappelklier het communicatiestation was tussen het lichaam en de ziel. Via de pijnappelklier zette de ziel volgens Descartes het lichaam aan tot beweging. Alle zintuiglijke informatie kwam volgens hem samen in de pijnappelklier, om hier door de ziel gelezen en geïnterpreteerd te worden. Deze scheiding van lichaam en ziel dient gezien te worden in de geest van die tijd, de Renaissance. Wetenschap en religie waren bezig zich van elkaar te scheiden. De wetenschap ging zich vanaf die tijd bezighouden met de studie van het menselijk lichaam en van de rest van de stoffelijke natuur. De religie kreeg de ziel als werkterrein.

Keylontische Wetenschap

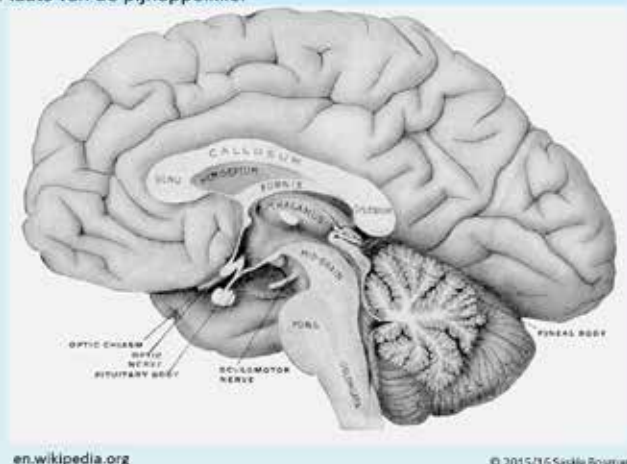
In Amerika wordt sinds eind jaren '90 een heel oud en zuiver, breed en samenhangend lichaam van kennis en wijsheid teruggebracht in de herinnering van de mensen, door E'Asha Ashayana Arhayas. Dit is de Keylontische Wetenschap, waarbinnen wetenschap en spiritualiteit een eenheid vormen en die een veel oudere en andere wetenschap is dan in onze universiteiten onderwezen wordt. De pijnappelklier speelt in de energetische oefeningen ervan een belangrijke rol en wordt beschouwd als een innerlijk oog. Deze informatie en oefeningen maken geen deel uit van mijn trainingen, die gebaseerd zijn op de gangbare wetenschap en op gangbare en door mijzelf ontwikkelde ontspannende en meditatieve oefeningen. Voor wie geïnteresseerd is meer over Keylontische Wetenschap te weten te komen, zijn er veel studiematerialen en workshops te vinden via de websites genoemd in de literatuurlijst.



Dr. Saskia Bosman is (medisch) bioloog en zelfstandig onderzoeker. Saskia verdiept zich al 40 jaar in de mens, vooral DNA, cellen, hersenen, bewustzijn en evolutie, in de context van het milieu (aarde en kosmos). Saskia schrijft deze artikelen en geeft lezingen en workshops vanuit haar wetenschappelijke interesse, kennis en ervaring in de relatie tussen lichaam en geest, doelbewust verbindingen leggend tussen materie en bewustzijn. Zij heeft daarbij als persoonlijk en maatschappelijk doel om mensen te helpen in hun eigen kracht te komen, stress kwijt te raken zodat zij zich persoonlijk kunnen gaan ontwikkelen en aldus bij te dragen aan bewuste menselijke evolutie.

Uitgebreide literatuur, websites, video's, (aankondigingen van) lezingen en workshops over de pijnappelklier en andere onderwerpen kun je vinden via inspiradiance.nl. Je kunt Saskia Bosman bereiken via inspiradiance@gmail.com.

Plaats van de pijnappelklier



en.wikipedia.org

© 2015/15 Saskia Bosman

Aanbevolen literatuur

Ammon-Wexler, Dr. Jill (neuropsychologe), "Pineal Gland & Third Eye: Proven Methods to Develop Your Higher Self" (boek), Quantum Self Group, Inc. (2014), ISBN-10: 099103791X, ISBN-13: 978-0991037919.

Bischof M. (boek), "Biophotonen, das Licht unserer Zellen", Zweitausendeins, Frankfurt a.M., Deutschland, 1995, ISBN 3-86150-095-7

Bokkon I. (artikel), Phosphene phenomenon: A new concept, BioSystems Vol.92 (2008) p.168-174 (www.researchgate.net/publication/5492981_Phosphene_phenomenon_A_new_concept).

Carr S. (artikel), Phosphenes: The Evidence, Ch.3 in Entoptic Phenomena, 1995 (www.oubliette.org.uk/Three.html).

Gruesser OJ. et al. (artikel), On the history of deformation phosphenes and the idea of internal light generated in the eye for the purpose of vision, Documenta Ophthalmologica Vol.74(1990)p.57-85 www.wiss.ethz.ch/uploads/tx_jhpublications/On_the_History_of_deformation_phosphenes.pdf

Judith, Anodea (boek), "Werkboek Chakra", Altamira, Haarlem, 21e dr., 2015, ISBN 978-94-013-0206-7.

Harthormonen (artikel): Heart Hormones, www.healthwithconfidence.com/heart-hormones.html

Keylontische Wetenschap (website, boeken, artikelen, DVDs, workshops): Deane, Ashayana (nu: E'Asha Ashayana Arhayas), "Voyagers deel 1, de slapende ontvoerden" en "Voyagers deel 2, de geheimen van Amenti", Schildpad Boeken & Producties, Workum, www.schildpadboeken.nl, studiemateriaal en workshops via www.arhayas.com

Peake A. (boek), The Infinite Mindfield (The quest to find the gateway to higher consciousness), Watkins Publishing, London, 2013, ISBN 978-1-78028-571-9.

Prasad A. et al. (artikel), New perspective in cell communication Potential role of ultra-weak photon emission, Journal of Photochemistry and Photobiology B: Biology 139 (2014) 47-53. www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/24703082

Rahnama M, Bokkon I, Tuszynski J, Cifra M, Sardar P, Salari V (artikel), Emission of Mitochondrial Biophotons and their Effect on Electrical Activity of Membrane via Microtubules (2011), arxiv.org/ftp/arxiv/papers/1012/1012.3371.pdf

Sangen Y, Tazelaar K (boek), Biofotonen (Bron van energie en levenslicht), Ankh-Hermes, Deventer (2010, 2e druk 2012), ISBN 978-90-202-04216, Ankertjessserie 336.

Sitchin, Zecharia (boek), De 12e planet (boek), uitgeverij Globaal, Alkmaar, 2e druk, maart 2000, ISBN 90-805599-1-1

Weitering H. (artikel), Why do we see colors with our eyes closed?, Science Line (2014), (scienceline.org/2014/12/why-do-we-see-colors-with-our-eyes-closed/).

Wijk R. van (artikel), Bio-photons and Bio-communication, Journal of Scientific Exploration 15(2001)183-197.

Wijk R. van (boek), Light in Shaping Life (Biophotons in Biology and Medicine, An Interdisciplinary Textbook), Meluna, Geldermalsen (NL), Boek en Service, www.Meluna.boekenservice.nl (2014), ISBN/EAN 978-90-818843-2-7.